

ФИЛОЗОФСКИ ФАКУЛТЕТ
УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ
ИЗБОРНОМ ВЕЋУ

Одлуком Изборног већа Филозофског факултета од 29.03.2018. године изабрани смо у Комисију за припрему и писање реферата о кандидатима за избор у звање **ВАНРЕДНОГ ПРОФЕСОРА** за ужу научну област **ИСТОРИЈА СРПСКОГ НАРОДА У СРЕДЊЕМ ВЕКУ СА ИСТОРИЈСКОМ ГЕОГРАФИЈОМ И СТАРОСЛОВЕНСКИМ ЈЕЗИКОМ**, са пуним радним временом, на одређено време од пет година. На конкурс, објављен у огласним новинама *Послови* пријавио се један кандидат – др Дејан Јечменица, доцент на Одељењу за историју, Филозофског факултета у Београду. Увидом у конкурсну документацију Комисија је утврдила да је кандидат приложио сва потребна документа и тиме испунио формалне услове конкурса. После пажљивог разматрања приспеле документације и радова кандидата Комисија има част да Изборном већу поднесе следећи

И З В Е Ш Т А Ј

Биографски подаци

Др Дејан Јечменица је рођен 1982. године у Чачку, где је завршио и основну школу и Гимназију. На Одељење за историју уписао се 2001. године, а дипломирао 2006. године са просечном оценом 9,68. У току 2007. похађао је дипломске академске студије историје – мастер. Исте године је уписао докторске студије историје које је окончао 2013. године одбраном докторске дисертације **Стефан Душан и Дубровник**, која је настала на основу грађе из Дубровачког архива. Као стипендиста Министарства просвете и науке Републике Србије биран је на Филозофском факултету у истраживачка звања (2009–2013), а од 2009. године ангажован је у настави на предмету *Историја српског народа у позном средњем веку*. За доцента за ужу научну област *Историја српског народа у средњем веку са историјском географијом и старословенским језиком* изабран је јуна 2013. године.

Научни рад и његова презентација

Монографије

Др Дејан Јечменица је објавио више чланака до избора за доцента 2013. године, који су оцењени у реферату за избор у звање доцента, те се стога на њима нећемо задржавати. Од избора у звање Д. Јечменица је објавио једну монографију и био је коаутор у објављивању монографског издања грађе, збирке докумената (*Testamenta Notariae* 10, 11, 12) из Дубровачког архива.

Монографија под насловом *Немањићи другог реда*, Београд 2018, бави се политичком и социјалном историјом Србије у доба Немањића посматрану кроз призму судбине и историјске улоге принчева и њихових потомака који нису били владари. Њихова улога је била изузетно важна у Србији, они су били носиоци највиших титула, блиски сарадници владара и управљали су пространим територијама унутар државе Немањића. Овом књигом они су добили своје биографије, њих 16 на броју чиме је испуњена значајна празнина у познавању историје доба Немањића.

На почетку ових истраживања стоји Вукан, старији син Стефана Немање оснивача династије, који је очевом одлуком померен у други ред потомака. Његов покушај да избије у први ред није уродио плодом. Он је за собом оставио бројно потомство формирајући тако побочну грану династије – Вукановиће који су постојали паралелно са главном граном и играли значајну улогу у историји Србије, од краља Ђорђа, па до великог кнеза Вратка и његове кћери Милице.

Друга значајна грана принчева другог реда јесу синови краља Драгутина – Владислав и Урошиц. Обојица су у једном тренутку по слову Дежевског споразума требало да наследе српски престо, али је 1321. године Стефан Дечански развејао наде Владислава и потиснуо га из српске историје. Млађи син краља Милутина Константин је као престолонаследник изгубио у сукобу са Стефаном и право на круну и живот. Значајнију улогу имаће млађи син краља Стефана Дечанског, брат Душанов – Симеон. Он је са титулом деспота, после Душанове смрти, формирао своју државу у Тесалији и прогласио се за цара. Кратко време том територијом су управљали и његови наследници.

Књига Д. Јечменице представља оригиналан допринос српској медијевистици посебно познавању друштва и социјалне структуре доба Немањића. Написана је на основу расположиве изворне грађе и литературе, а аутор је покушао да разреши и нека питања која су отворена последњих деценија у историографији (Вукан).

Србија у дубровачким тестаментима (1414–1436). Testamenta Notariae, књиге 10, 11, 12 [коаутор Андрија Веселиновић], Архив Србије, Београд 2016.

У овом монографском издању приређено је укупно 48 тестамената који садрже податке од значаја за привредну, друштвену, културну и политичку историју српске државе у време деспота Стефана Лазаревића и деспота Ђурђа Бранковића, у периоду од

1414. до 1436. године. Тестаменти су забележени у три архивске књиге: *Testamenta Notariae* 10, 11 и 12. Сваком тестаменту претходи резиме који га ставља у одговарајући историјски контекст и нуди основну литературу. У другом делу монографије донети су факсимили свих тестамената објављених у књизи. Овим издањем обновљена је традиција Катедре да се стара о издавању архивске грађе из Дубровачког архива, а допринос Д. Јечменице овом послу није мали.

Састављање тестамената у средњовековном Дубровнику сматрало се моралном и чак верском обавезом скоро сваког појединца који је поседовао макар какву имовину. Ако би неко умро без тестаmenta, то се сматрало недоличним хришћанину, његовом недостојном припремом за онај свет, и то се некада у самим тестаментима каже од стране састављача. Зато су тестаменте остављали скоро сви, нарочито имућна властела и грађани, али и сиромашнији слојеви, па све до кућне послуге и радне снаге. Сви они су пре свега састављали писани тестамент, на латинском или староиталијанском језику. Понекад су састављали тестамент на српском језику и писму. То се наглашавало у уводном или закључном делу тестаmenta. Радило се о трговцима или предузетницима који су живели дуже у Србији, ту вероватно били и рођени и касније добили дубровачко грађанство. Те тестаменте су сами састављали, или су користили услуге српских нотара–дијака у градовима Србије. Ти тестаменти су предавани у нотаријату, утврђивана њихова аутентичност, а затим их је званични дубровачки српски канцелар преводио на италијански или латински језик и потом је преписиван у књигу тестамената.

Радови из категорије M24 и M51

О времену увођења младог краља Стефана Душана у управне надлежности у Зети, Архивски записи, часопис за архивску теорију и праксу, Државни архив Црне Горе, Година XIX/2012 бр. 2, Цетиње 2013, 155–166. (M24).

На Богојављење 6. јануара 1322. године, Стефан Урош III је крунисан за краља, а истом приликом његов син Стефан Душан за младог краља. У раду је показано да млади краљ није одмах уведен у управне надлежности у Зети и осталим приморским крајевима, а тежиште истраживања је усмерено на покушај да се утврди време када се то догодило. Податак да је млади краљ уведен у надлежности у Зети када је „доспео до савршеног узраста“ који доноси главни наративни извор, анонимни Данилов ученик, биограф краља Стефана Уроша III, што се схвата као пунолетство, које се према средњовековним мерилима по свој прилици стицало са навршених 14 година, доведен је у везу са податком о години Душановог рођења који доносе стари летописи, 6820. годином (1. септембар 1311. – 31. август 1312. године), па се тако дошло се до 1326. године, као могућег времена у коме је млади краљ започео управу у Зети. На овакав начин добијени резултат контролисан је дубровачком архивском грађом у којој се среће сведочанство о првом политичком иступу младог краља, и у највећој мери је потврђен. Таквим приступом

дошло се до закључка да је млади краљ уведен у управне надлежности у Зети почетком пролећа 1326. године.

Повеља цара Стефана Душана за Дубровчанина Мароја Гучетића, под Бером, 1355, 5. децембар, Стари српски архив 12 (2013), Филозофски факултет у Београду, Београд 2013, 67–78. [штампано 2014] (M51)

Две недеље пред смрт, 5. децембра 1355. године, цар Стефан Душан под Бером издаје повељу Дубровчанину Мароју Гучетићу, којом му потврђује да је у сваком погледу савесно обављао поверене му дужности док је био у царској служби, због чега му владар и чини милост и издаје исправу, разрешну повељу, којом потврђује исправност његове службе и ослобађа од сваке судске одговорности. Ова повеља представља последњи, у препису сачувани, документ цара Стефана Душана, и једини савремени извор који говори о последњим данима његове владе и живота. Из исправе се види да је те дане цар проводио у грчким деловима свог царства, у широј околини Солуна. Документ је по приспећу у Дубровник преписан у канцеларијску књигу на самом почетку јануара 1356. године, неколико недеља по царској смрти. У раду се доноси критичко издање и превод документа, са пратећим објашњењима.

Две разрешнице краља Стефана Душана за Дубровчане Марина, Миха и Живу Бунића о закупу царина у Зети и Призрену, Неродимља, 1340, 10. септембар, Призрен, 1341, 30. септембар, Стари српски архив 13 (2014), Филозофски факултет у Београду, Београд 2014, 69–79. (M51)

У раду се доноси критичко издање, са преводом на савремени српски језик, и пратећим објашњењима, две разрешне повеље српског краља Стефана Душана за тројицу Дубровчана, закупце зетских и призренске царине. Прва, за браћу Марина и Миху Бунића, који су царине у закупу држали седам година, издата је 10. септембра 1340. године у Неродимљу. Друга, за Живу Бунића, издата је 30. септембра 1341. године у Призрену. Обе су сачуване су у староиталијанским преводима, које је урадио српски дубровачки канцелар Јаке Крусић. Преводе је регистровао у канцеларијској књизи, уз пропратне напомене на латинском језику, дубровачки вицеканцелар Софредо. Оригиначне повеље, као документа од велике важности за бивше закупце српских царина, пошто су представљале сведочанства да су они у целости измирили све своје обавезе, и да српски краљ од њих више нема никаквих потраживања, након регистровања, враћене су браћи Бунићима. Иако је комплет разрешнице у оба случаја садржао и писмо за дубровачке власти, ти документи нису сачувани, нити регистровани у преводу, а сведочанство о њиховом постојању остало је у завршним пропратним напоменама.

Писмо жупана Милтена и Ружира којим позивају Дубровчане на станак, Стари српски архив 14 (2015), Филозофски факултет у Београду, Београд 2015, 9–21. (M51)

Уз имена хумске властеле Милтена и Ружира, у дубровачким изворима се скоро по правилу помињу штете, пљачке, неправде, насиља које су наносили Дубровнику и

његовим грађанима. У раду се доноси издање са пратећим објашњењима писма жупана Милтена и Ружира, којим се обраћају Општини дубровачкој и траже да властела која је оштећена у насиљу које су причинили граду дође на станак, како би на такав начин учињене неправде биле исправљене. Особености документа проистичу већ из чињенице да само писмо представља прворазредно изворно сведочанство о раду канцеларије феудалних моћника из дубровачког залеђа, какво се ретко среће у првој половини XIV века. Посебна пажња у раду је посвећена датирању недатираног документа и месту које су ауктори писма предложили за одржавање станка. Предложено је хронолошко смештање документа око 23. октобра 1336. године.

Повеља краља Стефана Твртка I Дубровнику, Стари српски архив 14 (2015), Филозофски факултет у Београду, Београд 2015, 115–142. (M51)

Док је боравио надомак Дубровника, краљ Стефан Твртко I у присуству сведока, 10. априла 1378. године у Жрновници издаје Дубровчанима повељу којом им потврђује раније стечене трговачке повластице, а на себе преузима права и обавезе ранијих српских владара у односу према граду. С тим у вези, исправом је обухваћено и питање исплате *Српског дохотка*, који је за разлику од пређашњег времена, према тадашњем схватању припадао ономе ко је господарио Требињем, Конавлима и Драчевицом. Након нешто више од два месеца, 17. јуна у Трстивници на поштовање свега што је у повељи садржано у присуству сведока заклеле су се краљева мајка Јелена и супруга краљица Доротеја. Како је реч о најстаријој сачуваној краљевској повељи Стефана Твртка I, од почетка је јасно да она самим тим доноси бројне особености које се раније нису сретале у документима изашлим из босанске владарске канцеларије. Те посебности, резултат су велике промене коју је држава доживела са краљевским крунисањем, које је донело читав низ новина како у уређењу двора, тако и у раду владарске канцеларије, а велика заслуга у том смислу припадала је логотету Владоју. Повеља је од прворазредног значаја за познавање владарске идеологије њеног ауктора и односа са Дубровчанима уређеним на новим основама. У раду се доноси критичко издање и превод документа, са пратећим објашњењима.

Разрешна повеља краља Стефана Душана за Павла и Франа Растиха, Стари српски архив 15 (2016), Филозофски факултет у Београду, Београд 2016, 19–27. (M51)

У раду се доноси транскрипција, превод, дипломатичке особености, са пратећим објашњењима и околности настанка разрешне повеље српског краља Стефана Душана издате пре 21. фебруара 1340. године Дубровчанима Павлу и Франу Растиху, који су били у пословном односу са Которанима, а који су држали у закупу царину у Новом Брду. Краљ потврђује да му речени Дубровчани нису остали ништа дужни. Као цариници у Новом Брду још 1335. године срећу се Которани, браћа Петар и Франце Сабе. Изгледа да су они у дужем периоду узимали у закуп право на убирање царина на овом тргу. У свом пословању удружили су се са Томом, Петром, Витом и његовом мајком Богданом, представницима которске породице Бугон. Преко својих компањона из которске породице Бугон, Петар и

Франце Сабе се могу довести у везу са Дубровчанима Растићима. О обиму пословних активности Петра и Франце Сабе сведоче честа задуживања за повеће своте новца и пре и после средине 1335. године. Да је оволики обим задужења Которана довео до одређених пословних проблема може се помишљати из чињенице да је према документу који се овде објављује српски краљ издао разрешну повељу Дубровчанима Растићима за све послове које су имали са новобрдским цариницима, поменутих Которанима. Изгледа да се због проблема Которана у рефинансирању својих дугова или обавеза према српском краљу, браћа Растићи укључују у пословање, могуће узимањем царине у подзакуп или преузимањем дугова цариника уз одређени пословни интерес.

Као што је видљиво из приказа радова Д. Јечменица је у протеклом периоду посебну пажњу посвећивао дипломатичком раду на документима које је објављивао. Поред критичког издања докумената аутор је том приликом обављао и комплетну анализу садржаја бавећи се на тај начин просопографијом, социјалном историјом, историјом привреде, углавном периода Немањиха. Бавећи се издавањем разрешница аутор је ушао у проблематику трговачког пословања у Србији и Дубровнику, тако да ови радови нису допринос само дипломатици већ и целокупној српској медијевистици.

Радови из категорија М31, М33 и М61

Поседи светогорског Манастира Светог Пантелејмона у Моравској Србији. Власт и моћ – властела Моравске Србије од 1365. до 1402. године, Тематски зборник радова са међународног научног скупа одржаног од 20. до 22. септембра 2013. године у Крушевцу, Великом Шиљеговцу и Варварину, Крушевац 2014, 183–206. (М31)

Оснивање метохије светогорског Манастира Светог Пантелејмона на подручју Моравске Србије био је процес који је трајао приближно две деценије. Ово прегнуће се у основи може поделити у две етапе. Прва је започета у време кнеза Лазара, нешто пре 1380. године, а затим настављена 1380/81. Друга етапа је уследила тек око деценију и по касније, у посебним околностима, када се у један широк подухват који покреће владарска породица Лазаревић (монахиње Евгенија, кнез Стефан и Вук) укључује значајан број утицајне властеле. Манастир Светог Пантелејмона на подручју Моравске Србије стекао је током приближно две деценије најмање 34 села, 6 заселака, 7 цркава, један трг, један забел, половину брода, годишњу количину соли, куће у градовима са људима – поседе груписане у 16 или 17 метоха углавном одвојених, на широком подручју, приближно од Љига и Рудника на западу до Великог и Јужног Поморавља на истоку, а на југу до Хвосна и новобрдске околине. Значајан део од укупних посела приложила је српска властела, само када је реч о селима, више од једне трећине, и више од половине од укупног броја цркава, што на речит начин сведочи о њеним материјалним могућностима. Повељедаровнице Лазаревића Светом Пантелејмону, од којих се нарочито издваја хрисовуља монахиње Евгеније и њених синова, праве су ризнице имена српске властеле са подручја Моравске Србије. Само међу дародавцима среће се 8 властелина. У три случаја назначена

су и имена других чланова породице, код сва три у питању су супруге властеле дародаваца, а у једном, и синови властеоског пара, тако да се укупан број представника властеоског слоја приложника светогорског манастира мора увећати за још пет личности, дакле укупно 13 на броју. Две властеоске породице дародаваца биле су у сродничким везама са владарском породицом. Овде се не исцрпљује списак имена српске властеле. Из топонима, односно имена појединих дарованих села, и њиховог ближег одређивања, сазнаје се за још шест властелина, од којих се бар за њих четворицу може рећи да су деловали у времену којем је поклоњена наша пажња.

Дубровачки корпус исправа Стефана Душана, 125 година од рођења Александра Васиљевича Соловјева, Зборник радова на конференцији, Правни факултет у Београду, Београд 2016, 181–207. (M31)

Међу сачуваним исправама краља и цара Стефана Душана, дубровачки корпус заузима истакнуто место, јер се према бројности и разноврсности докумената издваја у односу на све остале појединачне дестинатаре. Дубровачки корпус сачуваних исправа краља и цара Стефана Душана којим данас располажемо броји укупно 33 докумената – 19 повеља, 13 писама и 1 акт посебне садржине. Од укупно 19 повеља, две су хрисовуље, 7 повеља у општем смислу и 10 разрешних повеља. Међу 13 сачуваних писама 9 су разрешна, 3 о потраживањима и једно трибутно. Од укупног броја докумената 10 су ћирилични оригинали, један оригинал на латинском језику, а остало аутентични ћирилични преписи или преводи на староиталијански језик настали у дубровачкој канцеларији или нотаријату. Корпус ових исправа је свакако био значајно бројнији, јер се у дубровачкој архивској грађи налазе сведочанства за бар још десетак исправа које су биле упућене у Дубровник са двора Стефана Душана, а које данас нису сачуване. У раду се доноси опис свих појединачних сачуваних докумената, који подразумева кратко саопштење садржине, податке о аутентичности и спољном изгледу документа, дипломатичке особености, архивске сигнатуре, као и податке о ранијим издањима.

Извори и манифестације моћи и утицаја кнегиње Милице, Кнегиња Милица – монахиња Јевгенија и њено доба, Тематски зборник радова са научног симпозијума одржаног 12. септембра 2014. године у Манастиру Љубостињи, Трстеник 2014, 17–28. (M61)

Међу истакнутим женама српског средњег века, појава и делатност кнегиње Милице, потоње монахиње Јевгеније, односно великосхимнице Јефросиније снажно је обележила време у коме је живела. Последња деценија XIV и половина прве деценије XV столећа у средњовековној Србији, готово у сваком смислу обележено њеном делатношћу, може се рећи представља *доба кнегиње Милице*. Преломно, и у много чему особено време, било је у више наврата предмет научног интересовања. Упркос томе, свестраној личности кнегиње Милице, пажња је посвећивана сасвим узгредно, у оквиру ширих, односно општијих разматрања. Управо стога, многе појединости њене делатности до сада су остале или нерасветљене или бар не у довољној мери. *Доба кнегиње Милице* може се без већих потешкоћа рашчланити на три јасно изражена и заокружена периода. У оквиру сваког су

се разликовале манифестације њене моћи и утицаја. Први период завршио се Косовском битком 1389. године. Други период трајао је до кнегињиног монашења 1395. године Трећи и последњи период трајао је до смрти великосхимнице Јефросиније 1405. године. У раду се разматрају одређена питања која се тичу моћи и утицаја, њеним појавним облицима и типологији на примеру кнегиње Милице, односно монахиње Јевгеније.

О српско-немачким везама у средњем веку, Велики прасак, сто година од атентата у Сарајеву, Зборник радова, са научног скупа одржаног у Пожаревцу 28. јуна 2014. године, Центар за културу, Пожаревац 2015, 55–68. (М61)

У историјској науци су до сада највише и најбоље истражене српско-немачке везе у XII веку, али у том правцу се није даље наставило, па је осврт на ту проблематику у каснијем периоду у науци био сасвим узгредан, у оквиру ширих и општијих тема, српско-немачке везе су помињане само тамо где је то било нужно.

У овом чланку српско-немачке везе класификоване су кроз неколико равни:

I Прва равна представља брачна политика српских владара (везе са најугађенијим немачким породицама XII века: Хоенштауфовцима и Салијском династијом; у XIV веку са корушким грофовима Ортенбург, затим Хабзбурзима, и грофовима Цељским, а у XV веку, поново са грофовском породицом Цељских);

II Посебан и заокружени сегмент издвајају се посредне (дипломатија) и непосредне везе српских владара са римско-немачким царевима, односно краљевима (Фридрихом I Барбаросом, Карлом IV и Жигмундом Луксембуршким);

III Засебна равна српско-немачких веза испољавала се посредством једног броја немачких племића, ратника и црквених достојанственика, како кроз непосредне односе са српским владарима, тако и кроз њихово присуство и делатност у српским средњовековним земљама (саксонски војвода Хенрих Лав; бискуп Босне Јоханес Вилдесхаузен; фрањевачки викар и босански бискуп Перегрин Саксонац; Котроман, родоначелник босанске владарске породице; витез Палман, заповедник немачких војника најамника);

IV Док су прве три равни обухватиле везе које су биле ограничене само на узак круг личности углавном из владарске породице, српско-немачке везе које су остварене посредством Саса имале су далеко ширу основу и оставиле значајног трага у српском средњовековном друштву и његовом привредном развоју.

Из радова који су саопштени на различитим скуповима види се разноврсност тема којима се др Дејан Јечменица бавио у овом периоду. У овим радовима кандидат је показао да може успешно да врши анализу различитих врста извора и да је способан да се бави разноврсним темама српске средњовековне историје. У том погледу посебно истичемо чланак о српско – немачким везама у средњем веку, који смо овде детаљно приказали, као и рад о кнегињи Милици где је аутор показао смисао за прецизну анализу политичких, друштвених и социјалних односа у једном компликованом времену српске историје.

Поред радова које смо овде приказали детаљно јер представљају услов за избор у звање, Д. Јечменица је објавио и рад ***Око наводног уступања дела српског трибута цркви Светог Николе у Барију***, Споменица академика Милоша Благојевића, Београд

2015, 95–107. А у коауторству са Д. Радичевићем објавио је исцрпну расправу *Натпис на рудничком типару кнеза Лазара*, Натписи и записи 2 (2016) 9–19. Ови радови такође представљају значајан допринос српској медијевистици и показују широку лепезу ауторових истраживачких напора.

Педагошки рад

Доцент др Дејан Јечменица је у настави ангажован од 2009. године, а као наставник у звању доцента од 2013. године и то на сва три нивоа студија. У току овог периода он је предано и одговорно приступао својим наставним обавезама настојећи да уводи новине и осавремењава наставни процес у складу са новим захтевима. Увођењем нових садржаја у наставни процес настојао је да студентима приближи и објасни материју на њима приступачан и разумљив начин. Редовним држањем наставе и консултација показао је одговоран приступ према настави и студентима. Професионални ниво и однос Д. Јечменице према студентима показују и резултати студенских анкета у којима је добијао високе оцене тако да његова просечна оцена износи 4,31. У овом периоду Д. Јечменица је био ментор за израду 10 дипломских радова и два мастер рада, као и члан комисије за одбрану три магистарска рада и једне докторске дисертације.

Д. Јечменица је посебно ангажован у издавачкој делатности његове Катедре, а један је од најважнијих сарадника катедарског часописа *Стари српски архив* и члан редакције истог. Од одласка у пензију проф. др Андрије Веселиновића руководилац је Пројекта Министарства просвете науке и технолошког развоја *Српско средњовековно друштво у писаним изворима* (ев. бр. 177025). У току овог периода активно је учествовао у раду факултетских комисија, као и у раду Одељења за историју.

Закључак

На основу анализе радова и увида у педагошки рад доцента др Дејана Јечменице Комисија је једногласно донела одлуку да Изборном већ предложи да изабере др Дејана Јечменицу за ВАНРЕДНОГ ПРОФЕСОРА за ужу научну област ИСТОРИЈА СРПСКОГ НАРОДА У СРЕДЊЕМ ВЕКУ СА ИСТОРИЈСКОМ ГЕОГРАФИЈОМ И СТАРОСЛОВЕНСКИМ ЈЕЗИКОМ.

У Београду, 16.04.2018. године

Комисија:

Др Андрија Веселиновић
редовни професор у пензији

Др Ненад Лемајић, редовни професор
Филозофски факултет, Нови Сад

Др Снежана Божанић, ванредни професор
Филозофски факултет, Нови Сад

Др Марко Шуица, ванредни професор
Филозофски факултет, Београд

Др Синиша Мишић, редовни професор
Филозофски факултет, Београд

(писац Извештаја)